

A Kapitális Ember

A tóban a legnagyobb büntetés a ****haszontalanság****.

A Királyréti Horgásztó vize alatt tompán rezgett a part. Fent léptek koppantak, termoszkok koccantak, kabátok zsebei zizegtek. Lent, a hínár mögött, három hal lebegett komoran.

— Mondtam én, hogy a pénztárca túl feltűnő — csóválta meg uszonyát az öreg Ponty. — Az ember gyanakvó állat. Ha túl jó a csali, megérzi és gyanút fog.

— Ugyan már! — vágott közbe a Fiatal Sügér. — Tegnap is működött. Bőrhatású, kicsit kopott, benne egy régi buszjegy. Egy perc se kellett, már zsebre is tette.

— Az szerencse volt — morgott a Harcsa, mélyről jövő hangon. — Az igazi csali az, ami emléket ígér. Nem pénzt. Nem hasznot. Hanem Nostalgiaát, merengő emléket.

A Ponty elgondolkodott.

— Pontosabban mire gondolsz?

A Harcsa lassan előhúzott a bajsza mellől egy tárgyat. A vízben megcsillant.

— Gyerekkori kulcs. Fogalma sincs, hogy mit nyit. De biztos benne, hogy fontos volt. És felveszi, zsebre vágja.

A Sügér felnevetett, buborékok szöktek fel.

— Az ember tényleg ilyen? Felveszi, amit nem ért?

— Mindent — bólintott a Harcsa. — Főleg, ha a földön hever. Azt hiszi, ajándék a világtól.

Fent egy alak megállt. Körülnézett. Lehajolt.

— Most! Vágj be! - sziszegte a Ponty.

A zsinór megfeszült. Nem damil volt, hanem a végtelen türelem vastag láthatatlan kötele. A csali eltűnt egy zsebben, a víz megmozdult, és a tó egy pillanatra mélyebbet lélegzett.

— Megvan — mondta csendesesen a Harcsa. — Szép példány. Megtartsuk? - kérdezte félrehajtott fejjel.

A Sügér elmerengett.

— Engedjétek vissza, a sport a lényeg. Legközelebb milyen csalit dobjunk ki?

A Ponty elmosolyodott, ahogy csak egy hal tud.

— Nagy ötletem van próbáljunk ki egy új csalit. Dobjunk ki egy térképet. Aminek nincs jelmagyarázata.

A víz fölött a szél megzörrentette a fákat. Lent, a fordított világban, a halak türelmesen vártak a következő kapásra.

I. fejezet

A varázslatos tó

A Királyréti Horgásztó nem volt nagy tó, de mélyebb volt annál, mint amit a parton sétálók gondoltak. A felszín alatt nem egyszerű víztömeg húzódott, hanem rétegek: iszapemlékezet, gyökérfolyosók, hínáruvarok és a legmélyebben a Nagy Medence, ahol a rend született. A tó felszíne mindig nyugodtnak látszott. Ezt szerették benne a turisták. A víz nem kérdezett, nem szólt vissza, csak tükrözte a fákat, eget, néha egy-egy arcot.

A halak nem mindig pecáztak emberekre. Eleinte csak figyelték őket.

Aztán észrevették a mintázatot. Mindig ez történt:

Az ember megáll.

Az ember lehajol.

Az ember felvesz ezt-azt, majd zsebre teszi.

És ha valaki felvesz valamit, akkor az már nem úgy figyel.

A tó ezt tanította meg nekik.

II. fejezet

A halfajok rendje

A víz alatti társadalom nem volt egyenlő. Soha nem is lehetett az.

Ott voltak a Pontyok – az Őrzők

A pontyok alkották a ****Tanácsot****. Lassan mozogtak, sokat hallgattak, és mindent számon tartottak: melyik csali működött össze, melyik turista tért vissza, ki merre szokott sétálni a tanösvényen. Ők emlékeztek azokra az időkre, amikor még nem volt sétány, csak egy sáros ösvény. Amikor az ember még ritka volt és csendes.

A legöregebb ponty, akit csak ****Iszaphátúnak**** hívtak, vezette a nyilvántartást:

— Az ember nem zsákmány — mondta gyakran. — ****Erőforrás.****

Azután ott voltak a Sügérek – a Kísérletezők

A sügérek voltak a ****csalik mesterei****. Ők festették, színezték, illatosították a víz alól kilökött tárgyakat. Egészen elképesztő dolgokat találtak ki, mintha erre teremtette volna Őket a halak Istene. Rájöttek arra, hogy a csali színe fontosabb, mint az értéke, az illat pedig fontosabb, mint a csillogás.

— A piros működik tavasszal.
— A kék megbízható eső után.
— A sárga veszélyes, de gyors.

Ők nevezték el a csalítípusokat, mintha műcsalik lennének:

- „Zsebtolvaj” – klasszikus pénztárca, enyhe bőrszaggal
- „Emlékmorzsa” – kulcs, jegy, gyűrött fotó
- „Gyermekkor” – apró játékfigura, cukorkaillattal

Itt éltek még a nagy bajuszú Harcsák – a Behúzó

A harcsák ritkán szóltak. Ők voltak az erő a társadalomban, a rendíthetetlen sziklák.

Amikor a zsinór megfeszült, amikor az ember elindult a víz felé, **ők húzták meg a fenti világot, ők húzták meg a sorsot**.

— Csak tiszta kapásra mozdulunk — mondták. Ez volt a jelmondatuk is.
— A félbehagyott mozdulat veszélyes. - vallották.

Itt élt még a Szivárványos Pisztráng és a Csuka.

Az előbbi szeleburdi teremtmény volt, hiperaktív, nem tudott egy helyben pár másodpercnél tovább megmaradni. Nemigen lehetett rábízni semmit, mert minden kiesett a fejéből egy pillanat alatt. Ezért csak olyan esetekben számítottak rájuk, amikor a menekülést kellett színlelni.

A Csuka viszont más volt! Számtalan vizsgálat folyt ellene, gyanították, hogy a legdurvább bűnöktől sem riad vissza, de soha nem tudtak rábizonyítani semmit. Gyors volt, végtelenül gyors, alattomos, és kiszámíthatatlan. Beszélik, hogy bizonyos piszkos munkákat rábíznak egyesek, mert nem fél semmilyen aljasságot elkövetni.

III. fejezet

A horgászengedély

A rend akkor vált valódivá, amikor szabályok születtek. Ahogy megszülettek a törvények, akkor megjelentek az engedélyek is.

A **Hírárhivatal** a tó keleti oldalán, egy bedőlt fatörzs alatt működött. Itt adták ki a Víz Feletti Horgászengedélyeket.

Engedély nélkül szigorúan tilos volt bizonyos tavi tevékenység:

- * nem lehetett csalit kidobni,
- * nem lehetett turistára menni,
- * és főleg: **nem lehetett behúzni**.

Az engedélyek különböztek.

Engedélytípusok:

Parti A – sétálók, túrabakancsosok

Parti B – családostok, gyerekekkel (csak vizuális csali!) Méreten aluliak és állapotosok szigorú visszadobása a partra.

Speciál C – fotósok, drónosok, térképesek

Különleges Rituál Z – kizárólag politikusokra (Személy szerinti névre szóló)

A szabály szigorú volt:

„Aki a rendet megszegi, az elveszti a többiek figyelmét, védelmét, szabad prédává válik.”

IV. fejezet

A csalik világa

A csali nem csak egy egyszerű tárgy volt, hanem egy „Üzenet”.

A sügerek laboratóriuma színekkel és illatokkal volt tele:

- * forralt bor aromája (télre),
- * naptej és izzadtságszag (nyárra),
- * avar és eső (őszre).

Lék horgászatra: grillen sült hús és/vagy Jókai babaleves füstölt csülökkel illata.

A lékhorgászatra csak speciális esetekben kerülhetett sor, amikor is a tó körül mászkáló idioták hatalmas köveket hajigáltak a jégre azt vizslatva, hogy vajon beszakad-e vagy sem. Az efféléket hívták a Hivatalban Hasznos Idiotáknak. Ezeket megfogni is könnyebb volt, de a Halőrök szigorúan ellenőrizték, hogy visszadobták-e Őket a horgászat végétével. Etikai normákba ütközött az Idioták megtartása, dicsekedni se volt ildomos a méretével. A visszadobásuk gyakran problémás volt, mert a lék viszonylag gyorsan befagyott, és úgy kellett kigyömöszölni őket az egyre szűkülő lukon. Komoly pecások nem is nagyon mentek rájuk, inkább csak a kezdők, fiatalok, koca pecások próbálkoztak velük.

- Az ember nem az értéket keresi — magyarázta egy fiatal sügér. - Hanem az érzést, hogy „rálelt valamire”. - Ha kell megy az orra után, lecsap mindenre, amit a földön talál. Ha odafigyelsz és észreveszed a damil legkisebb rezgését is, akkor jó esélyed van a sikeres fogásra. A Kapitálishez viszont különleges csalira és engedélyre volt szükség. Ez esetben engedélyezték az úgynevezett gereblyézést, amikor több egymás után fűzött horogra is fel lehetett tűzni szezám magos rántott húst kevéske sült krumplival.

Tiltott csalikból nem volt túl sok, de azért elvárás volt, hogy betartva néhány kimondatlan szabályt etikai önkontrollt gyakoroljanak a sporttársak.

Nem volt illendő tehát:

- * túl sok pénz, például kötegben, etetőkosárban,
- * nemesfém ékszer, drágakő, féldrágakő,
- * mobiltelefon, okostelefon.

V. fejezet (felvezetés)

A bocskoros turista

Egy novemberi napon különös ember érkezett a tóhoz. Nem sétált. Nem nézelődött.

Csak megállt. Figyelt. Beleszagolt a levegőbe.

A víz alatt zavart csend lett.

- Ez egy kicsit más forma, nem a szokásos. Nézd a cipőjét, milyen furcsa. — suttogta a Ponty.
- Van nála zseb? — kérdezte a Sügér.
- Van — mondta a Harcsa. — De nem üres. Dudorodik, mint egy szalamandra szeme.
- Ne törődj vele! Hajíts ki egy bőr pénztárcát, meglátjuk lecsap-e rá.

A csali alig egy méternyire a bal lábától esett ki a partra. Picit széttúrta maga körül a sódert. Teljesen kizárt, hogy az Ember ne vette volna észre.

- Feléje se pillantott, csak a táskáját túrja, meg valami szék félét vett elő. - mondta a harcsa zavartan.
- Szerintem ez tudja, hogy figyeljük, azt javaslom, hogy ma ne horgásszunk. - súgta a Ponty, és elrakta a felszerelését.

V. fejezet

A sín zaja és a színes csali

A víz alatt a tó partja halk morgással telt meg. Megérkezett a kisvasút.

A kisvasút érkezésekor mindig szünet volt. Ilyenkor a tanösvénynél csak Parti B engedélyt adtak ki. Amikor a **Királyréti Erdei Vasút** megérkezett az állomásra, a tó mélyén minden elhallgatott. A sín rezgése leért a hínárgyökerekig. A víz alatti világ nem hallotta a kereket, csak **érezte**: a szabályos lüktetést, amely mindig ugyanazt jelentette.

- Tömeg — mondta egy öreg ponty.
- Zsebek — tette hozzá egy másik.
- Pihenők — zárta le Iszaphátú.

A kisvasút napjai mindig külön engedélyt igényeltek. Az emberek ilyenkor nem céltalanul sétáltak. Leültek. Kibontottak. Elővettek. Az **erdei pihenők** környéke a tó számára egyszerre volt áldás és veszély.

- Túl sok a szem — morgott egy harcsa. — Túl sok a gyerek. Túl sok a szemét. Mivel nem éhesek ezért nem is nagyon harapnak ilyenkor.
- Ezért csak **vizuális csali** — döntött a Tanács. — Sem szag, sem íz.

Egy napon a végállomás felől népes gyereksereg özönlött a tó felé. A Csuka izgatottan, rakétaként cikázott a vízben jobbra-balra.

Az Iszaphátú ráförmedt: - A gyerek még nem zsákmány, Ő még csak egy ígéret.

A fiatal sügérek a sekélyebb részen gyűltek össze, ahol a nap fénye már zöldre törik a vízben. Színesek voltak. Gyorsak. És türelmetlenek.

— Ez nem horgászat — mondta az egyik. — Ez csak tökörészás, isszuk az egyik sört a másik után, sehol egy kapás!

— A Tanács gyáva — felelte a másik. — A turisták változnak, mi meg ugyanazt dobjuk ki húsz éve. Meg kéne próbálkozni a Sültbaconos Dupla Hamburgerrel.

Egy harmadik sügér előhúzott valamit. Messziről látszott, hogy tiltott szer, nem engedélyezett.

Egy **illatcsali** volt. Enyhén édes. Enyhén füstös.

— Erdei pihenőhöz keverve — suttogta. — Pad, termosz, kifli szagú. Megbolondulnak tőle.

— Tiltott — súgta a barátja és körbenézve megfogta a másik csalit tartó uszonyát.

— Elavult szabályok ezek! — mérgelődött a másik, - változtatni kell!

A sügerek között csend lett. A lázadás nem kiabálással kezdődik, hanem azzal, hogy valaki előbb dobja ki a csalit, mint ahogy engedélyt kérne rá.

Fent, az egyik padnál egy férfi felállt, körülnézett, lehajolt.

A víz gyűrűket vetett.

— Ki adott erre engedélyt? — dörrent Iszaphátú hangja végig a medencén.

— Senki — felelte a Harcsa. — De kapás van...csendesebben...hozd a szákot.

A zsinór megfeszült. Az ember egy lépéssel közelebb került a vízhez.

És akkor megszólalt a kisvasút sípja.

A férfi megállt.

Elengedte a csalit.

Visszafordult.

A zsinór elernyed.

A víz alatt a pecások bosszankodó vihara tört ki.

— Majdnem meg volt! — kiáltotta egy fiatal sügér. - Láttad mekkora volt? Leakadt, a rák egye meg.

— A majdnem nem elég — vágta rá Iszaphátú. — A rend nem majdnemre épül.

— Ez a rend megöregedett! Elavult — csattant fel a sügér hátúszóját teljesen kimeresztve — Az emberek gyorsabbak lettek. Mi meg lassabbak.

A Tanács hallgatott. A harcsák sem mozdultak.

Végül Iszaphátú szólt:

— Aki türelmetlen, az hibázik.

— Aki mindig vár, nem újít, nem vet be új praktikákat — felelte a sügér — az éhen marad.

Ez volt az a mondat, amelytől a tó mélye megváltozott. A sügerek felkavarták az iszapot, az egész tó kezdett bűzös pocsolyává változni. Lázadás, forradalom!

Nem aznap történt meg a szakadás.

De attól a naptól kezdve a fiatal sügerek más csalit keverték, más színeket használtak, és a pihenők környékén már nem mindig kértek engedélyt egy-egy új szer kipróbálásához.

A kisvasút tovább járt. A turisták jöttek-mentek. De a víz alatt először fordult elő, hogy a rend nem volt egységes.

VI. fejezet

A változás nem felülről jött, hanem fentről érkezett.

Egy ködös reggelen egy turista állt meg a parton. Ugyanaz a bocskoros turista volt, aki néhány napja megtörte a tó rendjét. Nem termosz volt nála. Nem térkép. Nem fényképező.

Egy gigászi félelemkeltő Horgászbót!

A tó lakói zavartan összerendeztek.

A Tanács azonnali válság megbeszélést tartott. Elemezték az ismeretlen helyzet lehetséges veszélyeit.

— Ez mit csinál? — kérdezte egy sügér.

— Emlékezik ránk — válaszolta egy öreg ponty. A mellette lebegő harcsa bólogatott — Régen még a nagyapáink idejében is így volt.

A bót megmozdult. Nagy lendülettel suhogva a zsinór belecsobbant a vízbe.

És ami utána történt, arra a tó nem volt felkészülve.

A turista csalit dobott közjük. Etető kosárban. Színeset. Szagosat. És aztán még egyet. Azután nagy lendülettel marékkal szórta az etető anyagot.

— Beetetés! — suttogta döbbsen a Harcsa. — Rendszeres. Tudatos. Félelem futott át a gerincén.

Apró szemcsék hullottak alá. Morzsák. Aromák.

A víz megtelt ****ígérettel****. A fiatalabb generáció szinte megőrült a szagtól. Külön őrséget kellett kivezenyelni, hogy távol tartsák a fiatalokat a veszélyzónától.

— Ez provokáció! — csattant fel mérgesen egy ponty.

— Ez kihívás, ez verseny, ez harc — mondta egy fiatal sügér. — Harcolnunk kell, mert most vesztesre állunk.

— Tiltani kell! — harsogta a Tanács egyik tagja, és dühösen csapott a víz felszínére.

— Nyugalom, mérlegeljük a helyzetet — felelte Iszaphátú halkan. - Ne akadjunk fel egy ilyen helyzeten. És egy ilyen bót - fintorgott cinikusan.

A fiatal „Z” generációs halak először érezték azt, amit addig csak mesékből ismertek és alig páran hittek el, hogy az emberek rájuk vadásznak.

— Ha ő beetet — mondta egy Csuka — akkor mi is azt fogjuk tenni. - és villámgyorsan kiugrott a vízből, hogy közelebből is megnézze az ellenséget. Vissza csobbanva a vízbe dacosan felkiáltott: - szórjuk meg alaposan etetőanyaggal! Rántott csirkemellet a gazember nyakába, vagy rozmaringos malacpofa pecsenyét! Annak biztosan nem tud ellenállni!

Az öreg Harcsa mély rekedtes hangján megszólalt – Nagypám mesélte egyszer, hogy látta amikor a horgász kifogta a halat, akkor tarkón vágta, és rögtön megölte. A kis vörös szárnyú keszegek rémülten hátrahőköltek, a Csuka egészen elfeketedett dühében. - Jussak csak a közelébe, leharapom az egész karját a válláig.- Őrjöngött. A többiek tudták, hogy meg is teszi, ha lehetősége adódik.

Az erőszak és a veszély, mint egy iszaposzlop állt meg a vízben.

— Ez eddig tilos volt — mondta a Tanácsos.

— Ha nincs önvédelmi reflexünk akkor kipusztulunk! Védekeznünk kell — győzködte a sügér.

A vita órákig tartott. A Harcsák nem szóltak. A Sügérek kitarítottak álláspontjuk mellett. A Csukát lehetetlen volt megnyugtatni. A Pontyok emlékeztek, és bölcsen hallgattak a lehetőségeken merengve.

Végül Iszaphátú emelte fel az uszonyát.

— Új engedély születik.

A víz szinte megdermedt körülöttük.

A Tanács engedélyezi a szárazföldi Beetetést – Kísérleti jelleggel. Kizárólag a támadó horgászok ellen lehet használni.

Aznap éjjel a halak közelebb lopóztak a parthoz, és várták hogy a hajnali órákban megjelennek-e a horgászok. Megállapodtak az állandó őrszolgálat bevezetésében.

A beetetést rendkívüli részletességgel tervezték meg.

Egy gondosan elhelyezett térkép a padon.

Egy kulcs a cipő mellett.

Egy kifli fele ott, ahol senki sem emlékezett rá, hogy letette volna.

Pénzköteget, akár etetőkosárban is.

A turisták megálltak. Leültek. Körülnéztek.

— Mintha valaki itt járt volna — mondta az egyik.

A tó nem válaszolt.

De a víz alatt tudták:

****a játék megfordult, és most már mindkét fél etet.****

VII. fejezet

A megegyezés

A döntés ott született meg, ahol a víz már nem volt egészen víz, és a part sem volt egészen szárazföld: a ****Királyréti Horgásztó**** sekély peremén, hajnal előtt, amikor még csak a horgászok érkeztek meg, és a hal már nem aludt.

Nem volt nagy esemény.

Nem volt kiáltás, jel, csoda. A horgász döbbenetén érezte, hogy valami húzza őt a víz mélye felé. A halak észrevették, hogy képtelenek a színes szagos csaliktól távol tartani, nem csak a kicsiket, de néhány gyengébb akaratú idősebb társukat sem.

A változás iránti végső elhatározást egy kettős baleset extrém helyzete hozta meg.

Talán soha nem fog kiderülni, hogy mi történt, - a Csuka esküszik rá, hogy nem üldözte a Vörösszárnyú Keszeget –, ám egyszer csak menekülése közben a Keszeg kiugrott a vízből, és a parti fűvön találta magát. Megpróbált azonnal visszaficáncolni a vízbe, de sajnos még messzebb került az élettől. Döbbenetén látta, hogy a horgász leteszi a botot, és felé indul. Két kéz emelte fel a fűből. A halálfélelem pánikja örült ficáncolásra készítette. Behunyta a szemét és már csak a halált várta.

Ám váratlanul a tó hús vize simogatta meg a testét.

- Ússzál csak halacska. - hallotta a szavakat

Új erőre kapva a víz mélye felé cikázott.

Ugyanebben a pillanatban az öreg Harcsa, akinek a látása már nem volt a régi véletlenül felszippanzott egy méretes csalit, és a horog azonnal az ajkába akadt. Először nem ijedt meg, csak próbálta kirázni az idegen anyagot, azonban a horgász bevágott. A Harcsa, mint egy tengeralattjáró indult meg a túlsó part felé, hogy elbújjon a víz fölé nyúló faágak alatt. A Horgász engedett a féken, és a fárasztáshoz készülődött, amikor a nedves fűvön megcsúszott. Lába egy ürgelukba csúszott, és a csont nem bírta a terhelést. Hangos recsenéssel tört el. A férfi felkiáltott fájdalmában, és a tó vizébe zuhant. Esés közben a parti kövekbe verte a fejét és elájult. A víz felszínén vérfolt kezdett terjengeni.

Közben a Harcsa leakadt a horogról.

Az ivadékok kíváncsian vették körbe a víz felszínén lebegő Horgászt.

Lassan úgy látszott, hogy mozdul és a part felé kapkod, azonban látszott, amikor levegőt akart venni, akkor nagy adat vizet nyelt. Köhögve, hörögve fuldoklott.

Az öreg Iszaphátú intett a Harcsának.

- Gyere, felejtse el a sérelmeidet, a betegeket vissza kell dobni.

A Harcsa bólintott és együttes erővel a part felé lökdösték a Horgászt.

A férfi nagy nehezen megkapaszkodott a parti kövekben.

Aznap este a kocsmában, mindenki csendben hallgatta a falu egyik szenvedélyes horgászát. Az etetőkosaras csalit tekintve ő volt az egyik legjobb Dobó.

- Esküszöm, ha nem a saját szememmel látom sose hiszem el. Egy kapitális ponty és egy – szerintem harcsa – pedig az elvileg nincs a tóban, kitolták Szakállt a partra. Csúnyán eltört a lába, és majdnem megfulladt, de él.

Öreg horgászok csak fejcsóválva hallgatták, majd az egyik a pult felé fordult,

- Na adjál egy korsóval a „mesélőnek” is.

Egész este a történetekről beszéltek.

És egyszer csak, mintegy varázsütésre hirtelen eljött egy pillanat, amikor valami történt.

A horgászbotok a szekrényekbe kerültek. A víz fodrozódása elsimult. Valami végtelen nyugalom borult a tóra.

Először a halak értették meg.

— Ez nem fenntartható — mondta Iszaphátú, a pontyok legöregebbike. — Ha egymásra vadászunk, elfogyunk. Nem testben. Lélekben, értelemben.

A harcsák hallgattak. Ők mindig tudták, hogy az erő csak addig erő, amíg van mit húzni.

A fiatal sügérek nem vitatkoztak. Ők már látták a határt, ahol a játék több lett, mint játék.

— És az emberek? — kérdezte valaki.

— Ők már rég tudják, hidd el. — felelte Iszaphátú. — Megmentettünk egyet. Most végre kimondják.

Az emberi oldalon nem volt Tanács. Csak felismerés. Egy ember nagy táblát szúrt a földbe és kalapáccsal beleütötte. Az öreg Harcsa el tudta olvasni: „Horgászni Tilos”

Megértették, hogy a tó nem tárgy. Hogy a víz nem csak háttér. Hogy az egyensúly mit sem ér a halak és az emberek nélkül.

A megállapodás nem lett leírva. Mégis mindenki tudta, hogy az új rend:

- Hal emberre nem horgászik.
- Ember halra nem horgászik.

Nem tiltás volt ez, hanem határ.

És volt egy második sor is, amit senki nem mondott ki hangosan, mert mindig is így volt:

- > A nagy hal megeszi a kis halat.
- > Ez a víz rendje.
- > Az ember embernek farkasa.
- > Ez a szárazföld rendje.

A két rend többé nem keveredett.

A Hínárhivatal bezárt. Nem volt rá szükség. Az engedélyek eliszaposodtak. A csalik emlékké váltak.

A tó megkönnyebbült. A Királyréti Horgásztó ma is csendes. A víz alatt élet van. A parton is. Nem vadásznak egymásra.

Mert mindkét faj belátta: éppen elég ellenség van a saját világában.

És ez volt a végső megoldás.

Az „Iszaphátú” bebúj egy rönk alá, lassan az iszapba fúrta magát és a télre készülődött. Az öreg harcsa lebegett mellette a vízben.

- Őrség kell! - súgta halkán, - az emberben sosem lehet megbízni. Kérlek, barátom, szervezd meg, hogy a Csuka egész télen őrködjön. Figyelmeztess a pergetésre, amilyen agresszív ráugrik egy műcsalira, és örökre elveszítjük.

- Intézkedem – mondta a Harcsa és lassú mozdulatokkal továbbúszott.

VÉGE